

Nr 834

Av herr Jönsson i Ingemarsgården m. fl., om byggande av ödebygdsvägar i Jämtlands län.

(Lika lydande med motion nr 724 i Första kammaren)

Behovet av ödebygdsvägar har under senare år minskat men kvarstår allttjämt i viss omfattning i Jämtlands län. Två av de i länets flerårsplan för ödebygdsvägar kvarstående företagen utgörs av nyanläggningar, och det finns ytterligare företag inom länet vilka väl fyller de villkor för byggande av ödebygdsvägar som anges i väglagen och vägstadgan. Det nuvarande anslaget till ödebygdsvägar, som tillkom genom beslut av 1954 års riksdag, är emellertid ej begränsat till anläggning av väg utan kan även utnyttjas för ombyggnad av befintlig väg.

I sistnämnda avseende är anslaget av särskild betydelse för sådana bygder i fjälltrakterna vilkas bestånd är beroende av turistnäringens uppehållande och utveckling. Vägarna till dessa bygder är ofta av mycket bristfällig beskaffenhet, och det är inte ovanligt att de under högsäsongen på vintern blir praktiskt taget ofarbara till följd av skador genom snösmältning och tjällossning. På grund av sådana trafiksvårigheter och de avbräck som därigenom vållas turistnäringen framstår i många fall en vägombyggnad som ett livsvillkor för den berörda bygden.

Slopande av flerårsplanen för ödebygdsvägar, såsom vägverket förutsatt, innebär att vägbehov av ovannämnda art måste tillgodoses över anslaget till länsvägar. Inom det stora konkurrensområde som detta anslag omfattar måste vid en angelägenhetsgradering på trafikekonomisk basis ifrågasvarande behov komma långt ner, eftersom de avser vägar som under större delen av året är svagt trafikerade, varför ombyggnad av dem mera sällan är lönsam från nyssnämnda synpunkt. Möjligheterna att tillgodose dessa vägbehov genom beredskapsarbeten är också begränsade genom att behoven i stor utsträckning är lokaliserade till trakter där vägarbeten vintertid i hög grad försvåras eller omöjliggöres på grund av besvärliga snö- och klimatförhållanden.

I betydande utsträckning lämnas numera statligt lokaliseringstöd till upprustning och utvidgning av olika slag av turistanläggningar i fjälltrakterna. Effekten av sådana stödåtgärder minskas eller uteblir, om man icke nöjaktigt kan ordna de vägförbindelser som anläggningarna är beroende

av och som strängt taget utgör en integrerande del av dessa. Ett bibehållande av nuvarande anslagsordning vad ödebygdsvägarna beträffar synes innebära väsentligt bättre möjligheter att lösa sådana vägfrågor än den av vägverket förutsatta anslagsordningen.

I statsverkspropositionen till 1954 års riksdag anförde föredragande departementschefen att han med hänsyn till de speciella intressen ödebygdsvägarna tillgodoser icke kunde biträda ett av dåvarande väg- och vattenbyggnadsstyrelsen framlagt förslag om slopande av denna vägkategori. Vederbörande utskott intog samma ståndpunkt i frågan som departementschefen.

Enligt vår mening kan rambeloppen för länsvägar ökas så, att företagen av ödebygdskaraktär kan inrymmas i flerårsplanen för länsvägar utan minskning av förutsatt medelstilleddning till de företag som upptagits i flerårsplanen.

Med stöd av det ovan anförda hemställas,

att riksdagen vid behandlingen av kommunikationsdepartementets huvudtitel, punkt B 3 Byggande av statliga vägar vid tilldelningen av medel för byggande av länsvägar uttalar att ökad hänsyn tages till det alltjämt i Jämtlands län kvarstående behovet av nybyggnad av ödebygdsvägar i enlighet med vad i motionen anförts.

Stockholm den 28 januari 1970

Elias Jönsson (fp)

Nils G. Åsling (cp)

V. Wikner (s)

i Ingemarsgården

Birger Nilsson (s)

Sven Lindberg (s)

i Östersund